

ЛЕМКОВСКА ТЕАТРАЛЬНА БИБЛІОТЕКА
ЧИСЛО 1.

ЛЕМКОВСКЕ ВЕСІЛЯ

И

ВЕСІЛЬНІ СПІВАНКІ

ТИПОГРАФІЯ ЛЕМКО

2490 Professor St.

Cleveland, Ohio

1933

ЛЕМКОВСКА ТЕАТРАЛНА БИБЛИОТЕКА
ЧИСЛО 1.

ЛЕМКОВСКЕ ВЕСІЛЯ

(Уложене лемковськыма женами въ Кливланді и
зограле в 1932 р.)

(Упорядковал ВАНЬО ГУНЯНКА).

II.

ВЕСІЛЬНЫ НАРОДНЫ СПІВАНКЫ

(Собрал Д. КАЧОР из Борного).

Титографія "Лемка" --- Кливланд, О.

1933

принесли, но але найперше мы собі кус отпочнеме, бо зме з далекой дорогы. (Просатар вытігат штоси). Просили бы зме вас о послугу.

Зарубиха: Олено, ноле им послуж. (Взріла, же просатар фляшку вынял . . .) Та вам порційкы треба! Та по порційку я и сама скочу!

(Просатар чествує: Найперше сам выпє, потом дає Зарубихі, пак Шолтысови. Шолтыс здравкат до Зарубихы).

Просатар: А тепер я вам повю, чого мы ту пришли: Дорогий приятелю, свату и куме Ваню! Знате добри, який Марко газда, честный, порядный, але уж и йому приходит ку вечеру и його жені, а газдовство, як знате, мают велике. Веце дітей не мают, того едного Петра и треба бы им было помочниці. Може вы бы могли зйднати Олену на службу?

Зарубиха: Ой, мои добры люде, наша Олена ищы замолода, а подруге, мы ей на службу не даме, бо я сама рада, же-м ся помочы дочекала. Што я бы без ней робила? Преці она моя права рука до каждой роботы . . .

Просатар: Но, та як на службу не хочете дати, то нам ей дайте за свою!

Заруба: Чуеш, стара, што они повідают?

Зарубиха: Та чую, але наша Олена ищы замолода, жебы ей от хыжы отганяти. Та недавно гуси пасла, ищы ани не дівчыла, як другы дівкы.

Просатар: Бале оно так, так! Але вы знате, же втоды ружы зберают, як квітнут и пахнут, а як уж облітуют, товды уж их никто не хоче.

Заруба: Та оно так, най бы оно уж и так было, але я не знам, ци мы ся на вяні погодиме, а по друге, ци Олена схоче Петра и ци Петро Олену схоче . . .

Олена: Та я Петра уж давно знам!

Заруба: Гей? Та то так? А што ты, Петре, на тото?

Петро: Та як бы Олена ся мі не подабала, то я бы ту не пришол! Лем, вы с тым вяном ся погодте!

(Олена незамітно виходит, за ньом Петро).

СЦЕНА 3.

Шолтыс: Та уж видите, же даяк мусиме погодитися, бо молоды ради ся мают. Та лем мі повічте, што вы дате с вашом Оленом? Бо вы знате, же Петро у мене єдинак и лишу для него ціле господарство, а грунт добрый, шолтыство. Я знам, же вы не такий богатый, але 5 стовок, пару волов и дві коровы, то буде так праві . . .

Заруба: О, то кус за високо, мене нато не стати, бо у мене не лєм сама Олена, мам веце діти, а каждому треба дашто дати. Але жебы вам, ни мі не было кривды, то знате як зробиме? Розорвем на полы! Я вам дам полтреті стовкы и пару волов, а як хочете, то дві коровы, то святе слово! Як не пристанете, то дармо часу тратити!

Шолтыс: Та уж бы-м и пристал, але якоси то не выгядат перетята на двое стовка. Дайте уж три стовкы, тай нару волов.

Просатар: Ей, што там! Тіт Заруба, не буде тоту стовку розривал! Погодтеся! Подайте си руки.

Заруба: Та най же уж буде! Та коли-же весіля? Я думам, за три тыжні.

Просатар: То ся мі подабат! Та Боже дай здравя! (Гостятся, здравкают, а в том часі куртына падат).

АКТ II.

СЦЕНА 1.

(Вінкы віют) **Мама и Олена, потом циганка, а пак дівчата.**

Зарубиха: Так, моя дитино, уж не долго будеш при мі. Я не знам, што я буду без тебе робити? Гнеска уж дівчата вінкы придут вити.

Олена. О, моя дорога мамичко. Та оно и мі тяжко буде на новом газдовстві привыкати! А вы, мамо, знате стару Шолтыску, яка она выбаглива? Та и до Петра мушу привыкати.

Зарубиха: Так, моя дівко, так, газдуй, слухай Петра, бо он голова, але не поддайся! Як он тебе ременьом, то ты його кочергом!

СЦЕНА 2.

Циганка (входить): Дай Божичку добре здоров'я!

Зарубиха: Дай Боже, Зуско, и тобі! Та што там нового на селі?

Циганка: О, газдынічко, што люде повідають! Повідають, же вы вашу Оленку выдавате и то за Петра, Шолтысового сына! А я гварю, идте, люде, гет! Та деси бы то правда была?

Зарубиха: Правда, Зуско, правда!

Циганка: А бодай вас, сусідо! Та кто то виділ давати таке молоде, шумне дівча за такого чорного гаврана?! А и ищы до того піяк! Ой недобри то с того выйде, недобри. Жаль дівчате, жаль . . . Покаж-ле мі Оленко свою ручку, най я тобі поворожу: (Олена дає руку): — Ой, не барз добри, не барз добри ся ту показує: Ту стоит, же мужа будеш мати недоброго, а при свекри не будеш могла вытрити-мати“ Ей, бо то старый гад, не жена!

Зарубиха: Ей, не плет же ту, Зуско, не плет! Як Бог даст, так буде! Што зме почали, то и кончыти будеме.

Циганка (подставят кабат): Але лем, послухай мене Оленко! Як мі ту дашто всыпеш, то я так поробю, што ся ти буде добри поводило, а свекру гнет холера возме!

Олена: (Олена виходит до коморы и приносить бандуры, полотно и т. д. для циганкы). На, Зуско, а зроб так даяк, жебы было добри . . .

Заруба (входить): А ту што зас? Не повідал я тобі, Зуско, жебы-с ся мі ту не показувала? Ты мі ту пришла бабы зводити? (Бере палицу): Заберашся мі ддраз з мого обыстя?

Циганка (втіче, Заруба за ньом): Ой, ты старый вырковаку! Почкай, ищы тя Бог скаре за мене! Ищы ты при-деш до мене до буды просити, жебым ти помогла! Але най тя покрутит, а я ти не поможу! Най тя колера задусит!

Заруба: Идеш, бо ти кости поламаю!

Циганка (в дверях): Бодай ес ся здів! (Виходит).

Заруба: Же то уж не мате капкы розума и слухате все ищы циганкы! Та видите, же вас кламе и з вашой глупоты корыстат!

СЦЕНА 3.

Тоты и Дівчата.

Дівчата (входять): Дай Боже добре здоров'я!

Зарубиха: Дай Боже, дай и вам, дівчата! Сідайте коло стола.

Дівчата (обнимаються с Оленом, сідають за стол и розкладають барвинок, віють вінкы и співають):

1. Співанка

Сходжайтеся нам дівчата (2)
Складайте нам барвиночок (2)
На Оленин віночок . . .

Війся нам віночку гладко (2)
Як червененьке ябко,
От волоска до волоска (2)
Най-же иде поголоска . . .

Прошу, мамко, вінкы вити (2)
Прошу поблагословити!
А мамичка ей так мовит (2):
Най тя, моя дівко, Господь благословит.

2. Співанка

Не старайся Олен,
Же не знаш хліб печы,
Напече ти Петро (2)
Дост помежы плечы!

Не старайся Олен,
Он добри газдує —
По два дни, по три дни (2)
Дома не ночує . . .

Шкода тя, Олено —
Шкода тя за нього —

Гуня пожычана, (2)
Холошні не його!

Смот-же ты Олено
На тот свой віночок —
Як ся ти трепоче (2)
Доеден листочок! . . .

3. Співанка

Ой верше мой, верше,
Мой зелений верше:
Уж мі так не буде (2)
Як мі было перше.

Бо перше мі было,
Барз мі добри было:
От своей мамичкы, (2)
Не ходити было.

Не ходити было,
Горами лісами:
Не любити хлопців (2)
С чорныма очами.

Яничку злато-влас,
Чом не ходиш до нас?
Ци ся мамы боиш, (2)
Ци о мя не стоиш?

Мамы ся не бою,
И о тебе стою!
Лем ся преокрутні (2)
Злых языков бою!

Бо тоты язици,
Горьшы, кебы мече!
Порубат посече, (2)
А кров не потече!

(Другы співанкы дівчат при конці).

СЦЕНА 4.

Заруба, Доматар, потом Весільны. (Чути музыку за дверми.)

Доматар: Газдо, весільны уж ту! (Стае при дверях,
Заруба и **Зарубиха** спрятают, дівчата втічут до коморы.)

Весільны: (співають за дверми:

Пусте-же нас, пусте,
Або нам отворте —
Бо ся погніваме,
То ся повертаме!

Староста (кричыт за дверми): Отворте нам двери, бо
нам зимно (дуркат до двери).

Доматар: А кто там? Што вы за люде?

Староста: Та мы добры люде!

Доматар: А откаль вы пришли?

Староста: От подвиря!

Доматар: Та я вам то вірю, але з якого вы села?!

Староста: Та мы с того села, што на вербы звонны ві-
шают, а до мішка котов лапают.

Доматар: О, та вы добры люде, таких мы пустиме!

(Отверат двери. Входят весільны, витаються, честуються, ци-
гане грают, напереміну свашкы співають. Пуцаються в та-
нец. От часу до часу дружбове заспівають).

(Выберати співанкы, якы сами знають. Много весільных
співанок при конці книжочки).

(Коли уж потанцюют и поспівають, маршалка, в часі тан-
цу, дуркат палицом):

Маршалка: Прошу тихо.

Староста (коли маршалка утишыт): Прошу дружыну
и родину до стола сідати, бо выберамеся в далеку дорогу!
Мы ту не пришли на хліб и згорілку, лем до няня по дівку!
Прошу до стола сідати!

(Сідають за стол).

Свашки (співають):

Не будеме їсти, не будеме пити,
Покаль нам не дате, по што мы ту пришли . . .
Не будеме пити тоту сливовицу,
Покаль нам не дате нашу молодицу.

(Свашки співають, покаль не приготують молоду в коморі, коли уж молода готова, доматар виводит "чудака." Може быти хлоп убраный в дресс):

Доматар (приводит "чудака") Ту ей мате! Тота, ци не тота?

Всі: Не тота наша, не тота!

Маршалка: Прошу тихо!

Староста: Не тота наша, не тота, але и тота ся нам придаст лен терти!

Доматар (приводит 1 дружку): А може тота ваша?

Всі: Не тота, не тота!

Староста: Тота уж подобнійша до ней, але не тота, хоц и тота ся нам придаст в жорнах молоти . . .

Доматар (приводит 2-гу дружку): То уж напевно тота, бо вещей уж ніт . . .

Всі: Не тота наша!

Староста: Тота ищы красша, але не наша, хоц ся нам тыж придаст діти колысати! Приведте нам нашу, бо не маме часу!

Доматар (приводит молоду): А як тота?!

Всі: Тота! Тота! Тоту мы хочеме!

(Молодый виходит зо за стола, бере молоду, музыка им заграє, затанцує молодой с молодом, дружбове с дружками, але коротко и сідають разом за стол).

Свашки співають:

Дали сте нам дали
Петрусьови жену,
А тепер нам дайте
Віночки зелены.

(Прибирають в віночки, молода приоздабят капелюш молодому, дружкы дружбам. Гостятся, свашки співають, музыка приграват. Потом дають **коровяр**):

Свашки співають:

Просиме мамцю до нас
Отберте дары от нас,
Бо дары нашы щыры,
Всему весілю милы.

Дівчата:

Ой ніт мамичкы дома,
Бо пошли до Кракова,
Парційкы купувати,
Свашенкы честувати.

Свашки:

Ой дома она дома,
Стоит там за дверями,
Стоит там за дверями,
Черкат сой ключыками.

Мати (отберат дары): Дякую вам, дороги гості за предкрасны дары.

Свашки:

Треба бы нам треба пояса білого,
Жебы зме познали, пана молодого.

(**Мати:** опасує хустком молодого).

Свашки:

Треба бы нам треба, едвальной хусточки,
Жебы зме втерали надобны гамбочкы.

(Староста, маршалка, свашки достають хусткы).

Свашки (яко знак, же треба збератися до шлюбу, перший раз заспівають):

Треба бы нам треба стильця широкого,
Бо наше дівчатко роду великого . . .

Маршалка (дуркат): Дорогы Гості! Прошу послухати!
Староста нам хоче штоси преповісти!

Староста: Дорога Дружыно! Ідеме в далеку дорогу, але найперше помолімся Богу, (гварит: Отченаш. По отченашу проповідат):

Сотворил Господь Бог Адама и пустил го на світ, але виділ, же ся му самому цне и барз тяжко му жыти самому и зато вынял му ребро з лівого боку и сотворил Еву, ему помочницу и побочницу. Так и наш молодой Петро Шолтыс хоче ити до стану малженского. Але сам не годен ити, то он пустился в далеку дорогу глядати собі подругы и вступил до хыжы того ту Ваня Зарубы и ту ся му сподабала дівка Олена, похопна и надобна нашому Петрови за жену.

Дорогий Газдо: Выховали сте дівку и боронили сте ей от вшиткого злого и она сподабалася людям и Петрови, то Петро ей бере тепер под свою опіку. Так она вас тепер просит, отпусте ей, чым вас образила и благословте ей.

(Родиче и родина молодой сідают до стольца, дружбове тримают горящы свічки. Молода и молодой кланяются им. Дружбове затинают топоркы в двери, стоят в дверях.)

Спів Свашок:

Грайте гудаки різко,
Кланяйся, Олен, низко —
Як няньови так мамонці
Та и цілою родинонці . . .

Прошу вас мамичко през Христовы раны,
Благословте-же мя боскыма словами.
Нянюсьо так мовит, мамуся так мовит,
Най тя, моя дівусь, Пан Бог благословит . . .
Повідала-с мамцю, же ся мя не збудеш,
Я ти повідала, же плакати будеш.

(Староста провадит церемоніяльно до шлюбу. В дверях стоят дружбове, с топорками на вкрест, зо свічками в руках. Музыканты пригравают. Коли весіля виходит, куртина падат.)

АКТ III. ЗО ШЛЮБУ

Весільны (співають за дверми):

Пусте же нас пусте,
Хоц лем над челюсти
Бо ся погніваме
Та ся повертаме . . .

Доматар: (отверат двери): Та с чым сте ту пришли?

Староста: Взяли зме дівку Олену, а привели зме вам жену.

Свашкы:

А до шлюбу єдно
А зо шлюбу двое —
Призрійся мамичко,
Ци твои обоє.

Зарубиха (витат хлібом и сольом): Витаю вас, мои любы діти, тебе Оленко и тебе мой любый зятю. (Честуются, витают, обнимают).

Спів Свашок:

Были зме до шлюбу,
Але нам не дали —
Наши молодята
Отченаш не знали.

А она почала
Отченаш гварити
Але он ся не знал
Ани прекрестити.

(Музыканты грают, весільны танцуют хвильку, дружбове приспівуют).

Маршалка: Прошу тихо!

Староста: Прошу, дружыну, до стола сідати! (Музыка грае, гости садятся за стол).

Спів свашок:

Ей дали сте дали
Петрусьови жену,
А тепер нам дайте
Курочку печену.

Дружбове: (Крутяться коло стола, usługують и приспівують):

Уж ем ся оженил
Уж буду свою мал,
Уж я вас дівчата
Не буду любувал . . .
Дружба я сой дружба,
Горька моя служба —
Три рочки не косил,
Дружбитися просил . . .

(Весільны ідят, співають, музыка грає, напереміну спів).

Свашки:

Літат пташок понад дашок,
Ой зима там, зима там —
Коли я ся с того села
Ой вымотам, вымотам . . .
Втоды я ся с того села,
Ей вывину, вывину,
Як мі дадут штыри волы
И перину, перину.
Заграйте нам гудачкове,
Гей докола, докола,
Ей най собі введеме,
Молодыта зза стола!
Выберай ся Олен
Выберайся с нами
Прилож свои злости
Двома каменями.

Маршалка: Прошу тихо!

Староста: Дорогы гості: Уж зме зіли и выпили, а тепер дале пидеме. А ты Олено заберай свою скриню и перину, бо идеме в далеку краину. Дядує вам Петро, няню и мамо, за вашу дівку, а за свою жену.

Няньове (сідают на сталец, молодыта кланяються и прощаються. Отец и мати плачут и обнимают Олену).

Олена: Зостанте здоровы няню и мамо, сестры и братя и ціла родина. (Обнимаються.) Коли попрощаються, молода бере **Балец** и с церемонієм виходят. Куртина падат.)

АКТ IV.

В ДОМІ МОЛОДОГО.

Весільны (приходят).

Отверай мамичко ту твою світлицу,
Бо мы ти ведеме вельку работницю.

Шолтыска: Моя дорога невісто: Та с чым же ты ту пришла?

Олена: Не з богатством и дарами, а с боскыма словами.

Шолтыс: Та прошу, гості, сідайте за стол. (Сідают за стол.)

Дівчата (співають):

Чогос ты ту пришла
И чогос ту сіла —
Ты ту не робила,
Што же будеш іла?

Староста: Свашки! Треба буде молоду зачепити! Дайте ей химлю, чепец и баршанок, а на чело сало, жебы ся ей блищало!

Дружина:

Не дай собі олен
Ей вінок з главы взяти,
Бо будеш ты за ним
Ей долго банувати.

(Чепят молоду, на фронті сцены. Дружбове надераються зо свашками при чепинах. По зачепиню сідают за стол.)

Свашки (співають):

А за нашом хыжом купа сіна
Вчера была дівка, гнеска жена!

Вчера была дівка под віночком,

А гнеска уж жена зачеплена.

Молода (плаче).

Дружбове:

Чого плачеш и нарічеш

Чого тобі жаль? (2)

Дружки:

Того вінка зеленого,

Того вінка зеленого,

Што єс мі го взял!

Дружбове:

Чом єс втоды не плакала,

Як єм ти го брал? (2)

Дружки:

Я думала фалечнику,

Я думала фаленчнику,

Же ты жартувал!

Свашкы:

Ци то тота, ци не тота,

Што рано вставала?

Посмотріла до окенка

Же ся не выпала . . .

Ищы не ден, ищы не ден,

Слава Пану Богу

Ищы я ся попритулям

Ку своему милому . . .

Маршалка: Пане старосто, крайте балец, але собі не вріжте палец.

Староста: Дайте ножа. (Подают нож старості, староста крає балец, весільны ділятыся, выходят зоза стола, танцуют, в часі танцу куртина падат.)

Конец.

(**Увага:** Розумієся, што весіля в старом краю бере пару дней, а и цілий тыжден. Ту составлене весіля на сцену, котре має быти представлене найбільше за 3 години. В другой части подаєме выбраны лемковскы весільны співанкы, так што весільны акторы можут собі vybrати, коли зайде потреба и пополнит сцены).

Лемковскы Весільны Співанкы

II.

Дружбы:

Остатне перко мам с шолтысього поля,

Што мі го вывила наймиленьша моя.

Моя фраіречко, вывій ми перечко,

Вывій ми зелене, а на пол червене.

Дружки:

Вывилам перечко, але ти го не дам,

Бо на твою мамцю доброй волі не мам.

Чом же ты не пришол, як єм ти казала,

Гнес мое перечно, быстра вода взяла.

Дружбы:

Неедна рыбонька по-под мост перешла,

Ищы я не виділ, жебы перко несла.

Дружки:

Мой любый фраірю, я тобі не вірю,

Ци ти мене возмеш, як я ся встарію.

Дружбы:

Фраіречко моя, можеш мі вірити,

Же я тя на старость, не буду любити.

Дружки:

Кед ты добрый Янчик, не ход на весіля,

Най ты жадна дівка, не ма за фраіря.

* * ** * *

Але ты Янчик, воз-же мя —

Буде з мя добра газдыня,

Я буду істи варити,

И білу посціль стелити.

Ходил до нас и сес и тот,

Все нам носил кубя ниток; —

Кто тя просит и з нитками,
Як не придеш зо сватами.

В дорозі (до молодой) співають:

Свашкы:

1 Выберайся сыну в счесливу годину
По добру газдыню, по гарду дівчыну.

2 Ой Боже, Боже, як доджик иде,
Як-же не ити, — сама не приде.

Ой Боже, Боже, яка застава,
Як-же не ити, — сама казала.

Дружбы

3 До миленькой блато,
Я не дбам нич на то,
Преложу два дручкы,
Прейду помалючкы.

Засвіт мила свічку,
Най перейду річку;
Засвіт мила зо дві,
Най перейду добри.

Дружбы:

4 Кой ем ишол от свой милой,
Был місячок високо,
Мила на мя зазерала,
Ци-м одышол далеко.

Она мене закликала
До матери до своей,
Наляла мі пугар вина —
До рученькы до мойой.

Я си хлопец справедливый,
Я то винце не хцу пиц,
Што раз гардша, што раз красша,
Моя мила мусиш биц.

Перед хыжом молодой:

Свашкы:

Отвор мила, отвор, бо-м ту давно не был,
Бо я твои двери отворяти забыл.

Отвор-же мі мила малюваны врата,
Жебым сой не зломил перечка зо злата.

Бо як бым сой зломил одну галузочку,
Тобыс уж не была мойом фраірочком.

Ищым ся не мыслил в том рочку женити,
Мусілас ми мила, штоси поробити.

Весільна дружина (хор):

Пусте же нас пусте, або нам отворте,
Най ту не стоиме на вашом подворци.

Пусте же нас пусте, бо нас слота збила,
Бо нас слота збила, ноги нам змочыла.

Свашкы:

З далека зме приіхали,
Коні ся нам полюпали —
Потребны нам ручничкы,
Повтерати коничкы.

Як мы тадыль ходжували,
Дівчатко зме виджували, —
Все раненько вставала,
На ручникы прядкала.

Весільна дружина:

Пусте же нас пусте, або нам отворте,
Най ту не стоиме на вашом подворци.

Зналас ты дівчатко, же ту прийдут свашкы —
Было повішати ручникы на дашкы.

Свашкы співають до "корсваря":

А наш любый короварю,
Точышся нам коло гаю,
Коло гаю, коло воды,
Аж до нашої пані млодой.

Пришли мы ту пришли, сіли на лавицу,
Дайте же нам дайте нашу молодицу.

Бо мы ту не пришли по хліб, по згорівку,
Але мы ту пришли до няня по дівку

Бо мы ту не пришли по білу Елену,
Але мы ту пришли милому по жену

Не будеме пити тоту горьку воду,
Покаль нам не дате нашу паню млоду.

Не будеме пити тоту суровицу,
Покаль нам не дате нашу молодицу.

Выход мила, выход, з той новой коморы,
Выношай, выношай, вінок барвіковий.

Свашкы:

А выйд же ты пане млодый з-за стола,
Обернися з паньом млодом докола.

А выйд же ты дружбо старший з-за стола,
Обернися з дружком старшом докола.

А выйд же ты дружбо млодший з-за стола,
Обернися з дружком младшом докола.

Сілам собі за кряк, співам собі сьяк-так,
Тепер мой миленький за віночок заплат.

Хоць быс мі насыпал пінязи як маку,
Та ты мі віночка не сплатиш до знаку.

Уж будеме істи, уж будеме пити,
Бо уж сте нам дали, по што зме ту пришли.

Уж будеме пити тоту горьку воду,
Бо уж сте нам дали нашу паню млоду.

Уж будеме пити тоту суровицу,
Бо уж сте нам дали нашу молодицу.

Свашкы (до матери):

Просиме мамусь до нас,
Одберте дары от нас,
Бо дары наши білы,
Цілой свадьбонці милы.

Дівчата:

Нее мамонькы дома, бо пошли до Кракова,
Порцийкы купувати, свашенькы честувати.

Свашкы:

Ой дома она, дома,
Стоит там за дверями,
Стоит там за дверями,
Черкат сой ключыками.

Свашкы:

Треба бы нам треба пояса білого,
Жебы зме познали пана молодого.

Треба бы нам треба едвабной хусточки,
Жебы зме втерали надобны гамбочкы.

Треба бы нам треба, стольца шырокого,
Бо наша дівчина роду великого.

Роду великого, стану малженского,
Треба бы нам треба стольця шырокого.

(Коли у молодой нема матери, то по той строфі весільна
дружына додає):

1 До стільця сідати, мамусі не мати,
Приход мамусь з неба, бо тя гнес ту треба.

2 А вийду, я вийду, с дробным дойджом **впаду**,
Біля дороженькы, там я собі сяду.

3 А зыйду, я, зыйду, буду позерати,
Як си моя дівка буде гнес слюб брати.

Треба бы нам треба барылочку вина,
Жебы нам ся зышла до стільця родина.

Коли доматар поставит серед хаты столец и **родина**
молодой на нем усяде:

Ищы зме не дали барылочку вина,
А уж ся нам зышла до стільця родина.

Дружбы:

Грайте гудацы різко,
Кланяйся діввонько низко,
Як няньови так мамоньці
И цілой родиноньці.

Свашкы:

Прошу вас мамусю през Христовы раны,
Благословте же мя, Боскыма словами.

Нянюсьо так мовит, мамуся так мовит:
Най ты, моя дівусь, Пан Бог благословит.

Повідалас мамусь, же ся мя не збудеш;
Я ти повідала, же плакати будеш.

Свашкы:

1 В лісі ружа проквітала,
Мати дівку заплітала.
Не заплітай мамусь твердо,
Бо не буду дівком долго.

Чья будеш, моя дівусь?
Яничкова, моя мамусь.
Як го будеш называти?
Драга душо, квітку златый!

Дружбы:

2 Боже, Боже любый,
Кто-ж то мі миленьку любил?
Жебы я знал, кто ей любил,
Зараз бым му зубы выбил.

Свашкы:

3 Дякую Ти Боже и своей мамоньці,
Же я свой віночок уж лишу в цервовці.
Тішытця родина, вшиткых ем втішыла,
Бо-м своим родычам ганьбы не зробила.

4 Не вірь паробкови, хоц он ся ті божыт,
Покаль ті на престол два пальці не зложыт.

Свашкы:

Дякую-ж Ти Боже и своей мамоньці,
Же я свой віночок лишыла в церковці.

Дружбы:

Так ем присігала, аж мі ноги стерпли,
Же ты не опуцу, миленький до смерти.
Як ишол до слюбу, вірно мі слюбувал,
А ишол зо слюбу, уж иншу любувал . . .

Свашкы:

Дякую Ти Боже, же я уж по слюбі,
Обернуся к хлопцям, не к тобі, Козубе!

Свашкы (за столом):

Вывовалас мамусь для милого жену,
Тепер же достанте курочку печену.
Курочку печену, згорілку смажену,
Бос нам вховала для милого жену.

Вывовалас мамусь миленькому жену.
Алес нам не дала курочку печену.
Курочку печену, палюнку смажену,
Лем ес рыхтувала для милого жену.

Дружбы:

Уж ем ся оженил, уж буду свою мал,
Уж я вас, дівчата не буду любувал.
Уж ем ся оженил, уж мі по весілю,
Таку ем жену взяв, як білу лелию.
Ци тебе дівчатко каты змалювали,
Же до твого личка такой красы дали.

Дружки:

Не каты, не каты, але Пан Бог з неба,
Бо до мого личка такой красы треба.
Била мя мамуся, тай наказувала,
Жебым собі вінка добри пильнувала.
Посмот-же Яничку по собі, по собі,
Ци ладна кошувлька на тобі, на тобі.

Дружки:

Ой ладна ест ладна, бо так має быти,
Можеш мя миленька, можеш мя любити.
Дівчатко квіточок, дес діла віночок?

Дружки:

Ходилам ся мыти, впал мі на ярочок.

Дружки:

Доставай, доставай, правом ручком до дна,
То ты го достанеш, кед го будеш годна.

Дружки:

А тепер мі тепер, по розумі дало,
Як мі на голові віночка не стало.

Дружки:

Добри-м уробил, жем ся оженил,
Жена пиде до роботы, я сой полежым.
Я сой полежым, под перинечком,
Жена пиде до роботы и с кухаречком.

Дружки:

А тепер мі, тепер, на мысль приходит,
Ходила бым дівком, як ся мі не годит.
А нянюсь мой нянюсь, мой золотый пташку,
Вывохали сте мя на бідоньку тяжку.
На ту біду тяжку, на велику псоту,
На велику псоту, людям на роботу.

Дружки:

Дармо дівко, дармо, запряглася в ярмо,
Уж го не выпряжеш, аж до гробу ляжеш.

Дружки:

Ховалас мя мамуся, як білу лелию,
Я ті впровадила до хыж компанию.

Свашкы:

А наша мамуся, добра до хованя,
Вывохала дівку, яко малюваня.
А наша мамуся добра до прихивку,
Вывохала дівку на гусячом пірку.

Дружки:

Уж ем ся оженил, взяв ем сой женичку,
Взяв ем собі тягар на свою главичку.
Уж ем ся оженил, то уж вшитко дармо
Уж ем собі затыг тото тяжке ярмо.

Свашкы:

Воз-же мя на танец, мой любый Яничку,
Так ся ти оберну, як на тареличку.

Свашкы:

На нашой оборі красні грают,
Паробци з дівками танцують,
Иде пара за паречком,
Каждый си танцуе з фраіречком.

Бодай вы паробци ката зіли,
Же вы мя на танец не вывели,
Ой бо я бы танцувала
И до гусель дала гудачкови.

Свашкы:

Была бы я, была, премилена свашка,
Кебы мі стояла зо зорівков фляшка.
Была бы я, была, свашка премилена,
Кебы мі стояла зорівка варена.
Але як студена, то о то не стою, —
Такого гонору, я дос в корчмі маю.

Весільна дружына:

Выберай-же ся наше коханя,

Дружки:

Не поможе ти твое плаканя,
Твой горький плач не поможе,
Нашы коні стоят в возі позапріганы.

Ищы не буду з вами сідала,
Бом свому отцу не дякувала; —
Дякую-ж ти пане отче,
Были завсе у тя гоще,
Больше не будут.

Ищы не буду з вами сідала,
Бом своей мамці, не дякувала; —
Дякую-ж ти пані мамо,
Штос будила мя все рано,
Больше не будеш.

Ищы не буду з вами сідала,
Бом свому брату не дякувала; —
Дякую-ж ти пане брате,
Трималам ся на тя остро,
Больше не буду.

Ищы не буду з вами сідала,
Бом своей сестрі не дякувала; —
Дякую-ж ти пані сестро,
Трималам ся на тя остро,
Больше не буду.

Ищы не буду з вами сідала,
Порогам ищым не дякувала: —
Дякую-ж вам два пороги,
Што ходили мои ноги,
Больше не будут.

Свашкы:

Выберайся мила, выберайся, з нами,
Але свои злости прилож каменями.

Дівчата:

Мы тоту дівчыну при собі ховали,
Але мы о злости ниякой не знали.

Свашкы:

Поскладай мамусю, до скрині кабаты,
Бос ей наганяла до тяжкой работы.
Поскладай мамусю до скрині приборы,
Бо уж поїдеме до чужой коморы.

Бо чужа мамуся буде позерати,
Як ся ей невіста буде приберати.
Невздыхай мамусю, невздыхай, нездыхай,
Лем ты нам до скрині напыхай, напыхай.

Не плачы нянюсю, не плачы, не плачы,
Лем нам выпроваджай зо стайні рогачы.
Рогачы зо стайні, коничкы з маштальні
И тоты коровкы, што сут в стайні крайні . .

Греба бы нам, треба, стольця шырокого,
Бо наша дівчына роду великого.
Роду великого, стану малженьского,
Треба бы нам, треба, стольця шырокого.

Што то за работа, што то за новина,
Што ся нам не сходит до стольця родина.
Зышлася нам, зышла, ціла родинонька,
Сіли нам на столец няньо и мамонька.

Грайте гудаци різко, кланяйся, дівонько низко,
Як отцу так мамонькі и цілой родиноньці.
Прошу вас мамусю през Христовы раны,
Благословте же мя Боскыма словами.

Нянюсьо так мовит, мамуся так мовит,
Най ты моя дівусь Пан Бог благословит.
Не плач дівусь, не плач, не бере тя смаркач,
Бере ты особа, красна як ягода.

Не будеш дівусю в гору воду носиц,
Бо ей будеш мала в своих очах досиц.

Не будеш дівусю хыжу мітлом метла,
Бо тобом замети твоя любя свекра.
Не будеш дівусю дуже хліба печы,
Бо ти го напече твоя муж медже плечы.

Дівчата:

Кто хоче перину брати, то нам мусит дукат дати.
Дуката червоного от пана молодого.

Свашкы:

Будте мі здоровы мои товаришкы,
Не буду ходила з вами на орішкы.
Ани на орішкы, ани на ягоди,
Будте мі здоровы дівчата молоды.
Будте мі здоровы, вы мои пороги,
Кадиль ходжували мои білы ногы.
Будте мі здоровы, горы и долины,
Бо я ся выбирам от своей родины.

(Молода дарит всіх присутных хлібом.)

Свашкы:

Дякуеме Богу и чесному отцу,
За хліб, за гостину, за ладну дівчыну.

Дівчата (до молодого): —

Смот-же собі Ваню, як будеш газдувал,
Жебы-с старый овес новым присыпувал.

До молодой:

Мыслиш си Оленю, же там сут палацы,
А там стара хыжа, самы подперачы.
Ни там церкви ни млина,
Лем вовча долина.
Вернися дівусь, верни, бос забыла ключы в зерні,
В коморі на полицы, в червоной рукавицы.

В дорозі до молодого співають:

У МОЛОДОГО

Пред хыжом.

Свашкы:

Отвор мамусю хату, веземе невісту богату,
Што ма грошы и ролю, на серці добру волю.

Двигај мамусь, двигај, до горы полицу,
Бо мы ти ведем до хыж молодіцу.

Дівчата:

Не буду двигала ищы низше спущу,
А свою невісту до вшиткого пущу.

Свашкы:

Выйд мамусю губата
Иде ти невіста богата.

В хыжы.

Свашкы:

Сили зме сой, сили, на вашу лавицу,
Впровадили зме вам до хыж молодіцу.
Ци вы сте нам ради, ци сте нам не ради,
Ци ся ту сподобат місцевої челади.
Панове дружбове идте посціль слати,
Бо ся нам наперат пані млада спати.

1 Мороз, мороз, велька зима,
Повідж мила, де перина?
В коморонці постелена —
Не буду спал, бо студена.

2 Товды ся мі товды серце розвеселит,
Як мі моя мила на постели стелит.

Дружбы:

Ой на ярку, на ярку,
Там в місті на ярмарку,
Проходжу ся по под крам,
Што ти дівча дати мам?

Свашкы:

Не купуй мі орішкы,
То великы посмішкы,
Лем ты мі куп галунок,
Невеликий, за дудок!

Дружбы:

Перина хлопці, перина,
А в той перині ялина,
А в той ялині ест листя —
Яке то ладне невіста.

Хор:

А за нашом хыжом копа сена,
Вчера была дівка, гнеска жена,
Вчера была дівка заплетена,
А гнеска невіста почеплена.

Хор:

На зеленой пасіці
Розмарія квітне,
А чые-ж то дівчатко
В коморі завите.
А хто же го завивал?
Кто за ним банувал?
А ищы бы банувал,
Але уж го достал.
Уж идеме з коморонькы,
Дайте же нам зорівонькы,
Зробили зме з дівкы жену,
Ведеме ей почепчену.

Свашкы:

Идут ся нам молодята мыти,
Дай им Боже долго жыти.

Зыйд-же Боже з неба,
Бо тя нам ту треба;
Освятити воду,
Умыти молоду.

В загородці зіля, а в хыжы весіля,
А на поді ярец, а на столі балец.
В загородці зіля, а в хыжы весіля,
Біля хыжы мята, ту дівчына взята.

“ П Р И Д А Н Ы ”

Приданы:

Идеме, идеме з горы до долины,
Идеме глядати новотной родины.
Вербина, вербина, зелена вербина,
Выйд-же ты дівонько, иде ті родина.

Свашкы:

Уж зме вам чадо взяли,
Уж зме го перебрали,
Штобы сте не познали.

Приданы:

Як бы зме не познали,
Кой мы го виховали.

Вчера зме вам дали
В зеленом віночку,
Гнескы го видиме
В біліцьком чепочку.

Дівчата (в сіні):

Втічте в поле бараны,
Бо вас зідят приданы.

Приданы:

Не бойтеся бараны,
Сыты идут приданы.
Бо мы забили вола,
То зме го зіли дома.
Забили зме корову,
Взяли зме на дорогу.

Дівчата:

Пришли нам приданяне,
Што мы им ту істи даме,
Нарубаме дробных трісок,
Насыплеме на сім мисок.

Идут нам приданы,
Што им істи даме,
Ріпа некопана,
Морков зіли мышы,
Што была на кнышы.

Приданы:

Што дате нам, то дайте,
Лем честь не отберайте,

Бо сте нам ей не дали,
Жсбы сте отберали.

Танцували шевці,
Танцували кравці,
Тепер си танцюют
Панове приданці.

Заграй-же мі потряску,
Бом стратила — червена ружа,
Дробна фиялка — запаску.
Заграй-же мі ищы раз,
Бом стратила — червена ружа,
Дробна фиялка — другу зас!

